

Belmeente

Cre=Blomster,

Stræde

For

Edle, Høy-agtbare og Belfornemme

SEIGNEUR **Paul Meyer,**

Rennomerede Kiøb- og Handels-Mand her i Bergen,

Da

Han, efter udstanden langvarig Sygdom, omverlede
det Jordiske med det Himmeiske den 27de Junii Anno 1764.

i Sin Alders 68te Aar,

Og

Hans Jordiske Lebninger med Høyanselig Sørge-

Comitat blev geleidet til Sit Sove-Kammer i Bergens

Nye Kirke, den 5te Julii ibidem.

af

Det Edle Sørge-Huuses og Families

ærbødigst fraværende Ven og Tiener,

A. B.

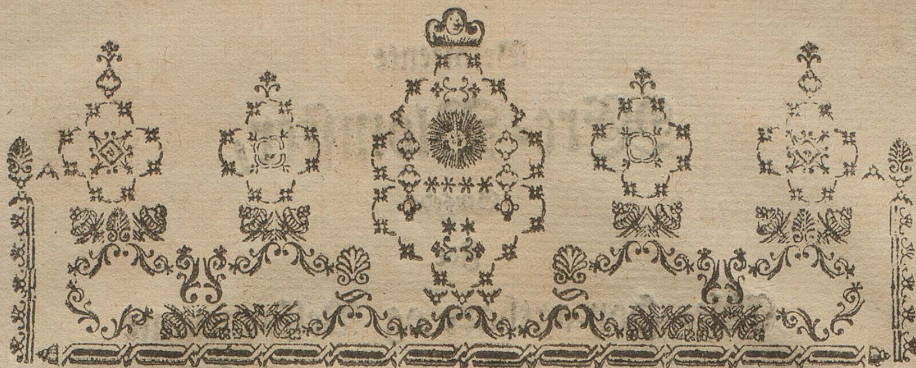
Imprimatur,

FRIDRICH ARENTZ.

BERGEN,

Trykt hos Kongl. Maj. privilegered Bogtrykker, Christoph Kotheer.

O! en bedrøbet Post, som Fama bragte mig;
Endskiønt jeg svævede paa salte Søe og Bunde,
Dg saae endnu en Sted, hvor jeg hen kunde lande,
Dog hørdes sørgelig PAUL MEYER er lagt Lüg.
Et Ord, som mægtig var at kaste mig omkuld;
Hvis Ebenezer mig fremdeles ikke fulgte,
Dg om jeg Haab her til vel nogensinde dulgte,
Til jeg selv bliver lagt i Jordens Støv og Muld.
Dog smertes det mig haardt, at høre dette Ord,
Den Mand, jeg elskede, som en oprigtig Fader,
I min Traværelse sit Huus og Børn forlader,
Dg skales, for en Tid udi den sorte Jord.
Jeg anker, at jeg en saa nær tilstæde er,
At jeg den Sørge-Floek selv kunde med formeere
At følge til Hans Grav, og der med andre flere
Strøe-Blomster for den Mand, som var mig hierte-kier.
Men, som Umuelighed mig her i hindrer nu,
Da jeg langt borte er fra Sørge-Huus og Skare,
Bør jeg min Skyldighed saa reent en lade fare,
Skiønt Vers at skrive kom for aldrig i min Hu.

Jeg Muserne ey har tilbedet nogen Tid,
Jeg aldrig tragtét har Parnasso at opflyve,
Dg ey til Pindi Top jeg nogen Tid vil flyve,
Men jeg har stedsse tient Neptunus med all Glid.
Jeg aldrig sidde har paa Pegalus sin Ryg,
Den vinged Hæst mig har ey nogensinde baaret,
Men Beeg-besmurt Træ-Hæst, den haver jeg udfaaret,
Som har mig hidindtil frembaaret vel og tryg.
Den Ebenezer, som PAUL MEYER hordte til,
Den følger mig, jeg den vil ogsaa gierne følge
Imens den pløye kand Neptuni stolte Bølge,
Dg Edle Efterslægt den hazardere vil.
Dog jeg i Skyldighed udvise vil min Pligt
Mod Denne Redlige og Velbedaged Fader,
(Som sig et Hæders Navn og Rygte efterlader
Saa længe Bergen staaer,) med dette Sørge-Digt.
Jeg skulde rose Dig; Du haver det fortient;
Men jeg ey vil og kand, som Du vel meriterte,
(At man ey sige skal jeg meget her flatterte,)
Nok, Din Dyd glemmes ey af hver, som har Dig kiendt.
Jeg siger ikkun her, Du stedsse været har
Gudsfrøgtig, Redelig, Oprigtig, Venlig, Kierlig,
Godgiørend, Gavnild, From, og med hver handled ærlig,
Mod mig og mange fleer Du var en Kierlig Fæer.
Derfor, mens jeg er til, jeg ære vil Dit Stov,
Dit Navns Hukommelse til Ære Dig skal blive,
Dg Dine Dyders Sæd skal lige Frugter give,
Til Efterslægterne forvisner, som et Lov.
Gode, Ærlig MEYER! vel udi Dit snevne Num,
Imedens Sielen sig i Himmelen skal frynde,
Dg Engle = Herlighed med de Udvalde nyde.
Til Tak, jeg tegner her Dit Epithaphium.

EPITAPHIUM.

Sidtil GUD hiulpet har, her er Dit Ebenezer,
Her hviler Du saa vel udi en stille Roe,
Her Verdens Modgangs Bind Dig aldrig contra blæser,
Her Fiende-Storme ey antaster meer Din Boe.
Som GUD har hiulpet Dig i stille Roe at ende
Dit verdslig Liv, saa vil han og Din Egte-Ben,
Samt Børn og Børne-Børn sin Trost og Aand tilsende,
Dg være Hendes Mand, og Deres Fæer igien.
Han Trostens Ollie i Deres Hierter gnde,
Som for Dit Tab er nu bespændt med Sorg og Klag,
At De, som her, saa hist med Dig Sig maatte fryde,
Helst naar det kommer til den store HErrens Dag.
Da Legemerne skal af Deres Graver træde,
Dg Sielen føyes til den skion- forklarte Krop,
O! At vi samles maa med Dig udi Din Glæde,
Dg Himlen tage ind blandt hellig Engle-Trop!!!

